

शक्तिस्तोत्रं नहापयिष्यंति त्याजयिष्यंति अपि तु उद्धीपयिष्यंति ॥ ८ ॥ ९ ॥ उपनिषत्सु ह्यस्य विष्णोः ॥ १० ॥ ११ ॥ प्रतिपालय प्रामुहि ॥ १२ ॥ मार्गं न ददत् अददत् ॥ १३ ॥ बलं सर्वस्वरूपं ॥ १४ ॥
ततः शक्रात् ॥ १५ ॥ दीक्षितः स्वीकृतव्रतः अध्यापयत विषया योजितवान् ॥ १६ ॥ अनुजज्ञे गमनाय अनुज्ञातवान् ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ इति वक्ष्यमाणं अब्रुवन् ॥ २२ ॥ २३ ॥ यत्नं
शक्तिं नहापयिष्यंति ते काले प्रतिपूजिताः ॥ अद्य चेयं मही कृत्स्ना दुर्योधन वशानुगा ॥ ८ ॥ स ग्राम नगरा पार्थ स सागर वनाकरा ॥ भवानेव प्रियोऽस्माकं त्वयि भा
रः समाहितः ॥ ९ ॥ अत्र कृत्यं प्रपश्यामि प्राप्तकालमरिंदम ॥ कृष्ण द्वैपायनात्तात गृहीतोपनिषन्मया ॥ १० ॥ तथा प्रयुक्तया सम्यक् जगत्सर्वं प्रकाशते ॥ तेन त्वं
ब्रह्मणा तात संयुक्तः सुसमाहितः ॥ ११ ॥ देवतानां यथा कालं प्रसादं प्रतिपालय ॥ तपसा योजयात्मानमुग्रेण भरतर्षभ ॥ १२ ॥ धनुष्मान् कवची खड्गी मुनिः सा
धुव्रते स्थितः ॥ न कस्यचिद्दन्मार्गं गच्छता तोत्तरां दिशं ॥ १३ ॥ इंद्रे त्वस्त्राणि दिव्यानि समस्तानि धनं जय ॥ वृत्राद्वीतैर्बलं देवैस्तदाशक्रे समर्पितं ॥ १४ ॥ ता
न्येकस्थानि सर्वाणि ततस्त्वं प्रतिपत्स्यसे ॥ शक्रमेव प्रपद्यस्व स तेऽस्त्राणि प्रदास्यति ॥ १५ ॥ दीक्षितो धैव गच्छ त्वं द्रुपदं देवपुरंदरं वैशंपायन उवाच एवमु
क्त्वा धर्मराजस्तम अध्यापयत प्रभुः ॥ १६ ॥ दीक्षितं विधिनानेन धृतवाक्कायमानसं ॥ अनुजज्ञे तदा वीरं भ्राता भ्रातरमग्रजः ॥ १७ ॥ निदेशाद्धर्मराजस्य द्रष्टुकामः
पुरंदरं ॥ धनुर्गाढी वमादाय तथा क्षय्ये महेषुधी ॥ १८ ॥ कवची सतलत्राणो बद्धगोधांगुलित्रवान् ॥ द्रुत्वाग्निं ब्राह्मणान्निष्कैः स्वस्तिवाच्यमहाभुजः ॥ १९ ॥ प्राति
ष्ठत महाबाहुः प्रगृहीतशरासनः ॥ वधाय धातर्त्तराष्ट्राणां निःश्वस्योर्ध्वमुदीक्ष्य च ॥ २० ॥ तं दृष्ट्वा तत्र कौंतेयं प्रगृहीतशरासनं ॥ अब्रुवन् ब्राह्मणाः सिद्धाभूतान्यंतर्हिता
नि च ॥ २१ ॥ क्षिप्रमाप्नुहि कौंतेय मनसा यद्यदिच्छसि ॥ अब्रुवन् ब्राह्मणाः पार्थमिति कृत्वा जया शिषः ॥ २२ ॥ संसाधयस्व कौंतेय ध्रुवोस्तु विजयस्तव ॥ तं तथा
प्रस्थितं वीरं शालस्कंधोरुमर्जुनं ॥ २३ ॥ मनां स्यादाय सर्वेषां कृष्णावचनमब्रवीत् ॥ कृष्णो वाच यत्ते कुंती महाबाहो जातस्यैच्छद्दनं जय ॥ २४ ॥ तत्ते
स्तु सर्वं कौंतेय यथा च स्वयमिच्छसि ॥ मास्माकं क्षत्रियकुले जन्म कश्चिद्वाप्नुयात् ॥ २५ ॥ ब्राह्मणेभ्यो न मोनित्यं येषां भैक्ष्येण जीविका ॥ इदं मे परमं दुःखं यः स
भ्रातरः सर्वे त्वत्कथाभिः प्रजागरे ॥ २६ ॥ रंस्यंते वीरकर्माणि कथयंतः पुनः पुनः ॥ नैव नः पार्थ भागेषु न धनेनोत्तजीविते ॥ २७ ॥ नूनं ते
गलंते तव ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ गौरिति बह्वपुरुषभोग्येत्युपहासः ॥ २७ ॥ अभाषत शत्रुः यत्तस्माद्दुःखात् इदं त्वद्वियोगजमिति पूर्वोक्तसंबंधः ॥ २८ ॥ २९ ॥